

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μεταφράσις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Κ. Φέρστερ: ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ, διήγημα. (Συν. καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ πρὸς ἔρχεσθαι:

ΡΟΔΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Διήγημα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Ὁ Γεράρδος, ἐνῶ ἐβάδιζον, διέκρινεν εἰς τὸν λειμῶνα πρὸς ἀριστεράν, ἵππους βόσκοντας. Ἐμεθύσθη ἀναπνέων τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, βλέπων τὴν ἐλευθέραν ἑκτασιν, ἐπιθυμία δέ τις ἀκατανίκητος, μανιώδης πόθος ἐλευθερίας ἐφλόγισεν ἐν ἀκαρεὶ τῷ πνεύματι του. Τὴν ἑξαψίν του συνεπλήρωσεν ἡ προκλητικὴ θεὰ μακρᾶς σπάθης, ἣν ἔβλεπεν ἔμπροσθέν του ταλαντευομένην παρὰ τὸ πλευρὸν ἐνὸς τῶν Ἀγγλων. Διὰ βιαίας ὠθήσεως τοῦ ὤμου ἔρριπεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς δεξιομένης τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ του εὐρισκόμενον στρατιώτην. Ταχύς ὡς ὁ κεραυνὸς ἔσυρεν ἐκ τοῦ κολοῦ τὴν σπάθην τοῦ ἄλλου καὶ ἐπέτεθον κατὰ τῶν τριῶν ἐτέρων φυλάκων τοῦ ὁ ἀφοπλισθεὶς στρατιώτης ἔπεσε πρῶτος· ὁ Γεράρδος ἀπέκρουσε τὸ ξίφος τοῦ ἐτέρου περάσας διαμπαξ τὸν λάρυγγά του διὰ τοῦ ἰδικοῦ του.

Τὸν τελευταῖον κατέβαλε διὰ τῶν εὐρώστων χειρῶν του, ἀφῆρπκε τὸ ξίφος του, τὸ ὅποιον συνέτριψε, τὸν ἐξάλισε διὰ κυπήματος τῆς λαβῆς κατὰ τοῦ κρανίου του καὶ διασκελίζων τὸν φραγμὸν, πηδῶν τὴν τάφρον, ἐξέλεξε τὸν καλλίτερον ἐκ τῶν βοσκόντων ἵππων, ἐπέρασε διὰ τῶν σιαγόνων του τὴν ζώνην του ἀντὶ χαλινού, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐμμανῶς κεντῶν τὰ πλευρά του, ἔδραμε διευθυνόμενος πρὸς πλησιόχωρον δάσος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἠφανίσθη.

Ἦκουσε κραυγὰς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὀπίσθεν του· ἔπειτα οὐδὲν πλέον ἤκουσεν. Ὑλοτόμοι τινὲς πτοηθέντες τὸν εἶχον ἔδει· ἤλλαξε πορείαν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθησεν ἐπὶ μίαν ὥραν.

Ὁ ἵππος ἔτρεχεν ἀστραπηδὸν ὡς ἐμμανῆς.

Τέλος κατέπεσεν ἄπνους, νεκρὸς σχεδόν. Ὁ Γεράρδος τότε εἰσεχώρησε πεζὸς εἰς τὰ ἔλη, διήλθε διὰ πολλῶν γεφυρῶν καὶ μὴ βλέπων τινὰ καταδιώκοντα αὐτόν, ὥστε ν' ἀνησυχή, ἐσταμάτησε τέλος ὅπως ἀναπνεύσῃ.

Ἐμπροσθέν του, εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐφαίνοντο ἀνυψούμενα πολλὰ κωδωνοστάσια· πρὸς ποῖον ἐξ αὐτῶν νὰ διευθυνθῇ; Ὁ Γεράρδος εἰσῆλθεν εἰς ἕν ἀγροκήπιον, ἠρώτησε καὶ ἔμαθεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τῆς Λευζης, τριῶν ἀπὸ τοῦ Σοανῆ καὶ δύο ἀπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου. Ἐμαθεν ἐπίσης ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡσυρὸν καὶ ὅτι δὲν εἶχον φανῇ εἰς τὰ περίρξ οὔτε Γάλλοι οὔτε Ὀλλανδοί, τότε δὲ πλήρης χαρᾶς καὶ ζέσεως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμὸν του μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς τὰς πυρυλακὰς ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Ἐπελήφθη θαρραλέως τῆς ὁδοπορίας τῶν δύο λευγῶν.

Ἐνῶ διήρχετο μικρὰν γέφυραν ὑπὸ τινὰ ὑδροφράκτην ὅπως συντάμη τὴν ὁδόν, ἤκουσε κραυγὴν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Ἀνῆλθις ἐβίβδιζεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ αὐλακῆς περιτετυλιγμένος ἐντὸς μανδύου γάλλου ἀξίωματικοῦ. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἔκρουσε ταυτοχρόνως τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Γεράρδου.

— Παιδί μου! ἐκράυγασεν ὁ ἄγνωστος.

— Ἰασπῖνε! ἀνεβόησεν ὁ Γεράρδος τρέχων πρὸς τὸν παιδαγωγὸν του καὶ σφίγγων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ποῦ ὑπάγεις, δυστυχισμένε;

— Ποῦ ὑπάγω; εἰς τὸ στρατόπεδον...

— Ὑπάγεις εἰς τὸν θάνατον!... γνωρίζουν τὰ πάντα.

— Τί γνωρίζουν;

— Τὴν δραπέτευσίν σου, τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Ἀντωνιέττας.

— Ἡ Ἀντωνιέττα ἀπήχθη! ἀνέκραξεν ὁ νέος ὠχρίων παρὰ τίνος;

— Πῶς! δὲν τὴν ἀπήγαγες σύ;

— Ὁ Ἰασπῖνος τότε διηγήθη πρὸς αὐτὸν ὅσα ἔμαθε παρὰ τοῦ Ρυβαντέλ, τὴν γνώ-

μην ὅλου τοῦ στρατοῦ καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Λουβοά.

Τὸ νέον τοῦτο τραῦμα ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταβάλῃ διὰ μιᾶς τὰς ἐναπομεινουσας ἀκόμη εἰς τὸν Γεράρδον ὀλίγας δυνάμεις. Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο μόνον περὶ τῆς ἀτυχοῦς νεανίδος καὶ ἐλησμονεῖ τὴν κινδυνεύουσαν τιμὴν του.

— Ἡ Ἀντωνιέττα ἐγένετο ἄφαντος!.. ἐπανελάμβανεν ἡτιμὰσθη, ἐφονεύθη ἔσως!... Ἀλλὰ θὰ εὐρίσκον τὸ σῶμά της... Ἐγένετο ἄφαντος!.. αὐτὸ μόνον πιστεύω, εἶνε ἡ μόνη ἐλπίς, ἥτις μοῦ υπολείπεται, προσέθηκεν ὁ ἀτυχής.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ στρατόπεδον.

— Δὲν θὰ ὑπάγης, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Τί λέγεις;

— Λέγω, ὅτι ἂν ἐμφανισθῇς μόνον εἰς τὸ στρατόπεδον, ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ σε συναντήσῃ, θὰ σε φονεύσῃ δι' ἐνὸς πυροβολισμοῦ.

— Εἶσαι τρελλός; ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος· μήπως ἐτρελλάθησιν καὶ αὐτοί; Ἀποῦ ἐπιστρέφω εἰς τὸ στρατόπεδον, δὲν εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἐλιποτάκτησα; Ἄν ἡτομολήσω πρὸς τὸν ἐχθρόν, διατί νὰ ἐπανέλθω;

— Μείνε, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ!

— Τί λέγεις;... Ὅταν ἡ ἀτιμία εἶνε ἐδῶ καὶ ὁ θάνατος ἐκεῖ πέραν, νομίζεις ὅτι θὰ διστάσω; Ἀποῦ ἐκεῖ πέραν θὰ μάθω τί ἐγείνεν ἡ Ἀντωνιέττα, ἀποῦ δὲν ἔχω παρὰ νὰ φανῶ, διὰ νὰ διαλυθῇ πᾶσα ἀμφιβολία, πᾶσα ὑποψία, θὰ ἤμην ὁ ἀνανδρότατος καὶ ὁ ἡλιθιώτατος ἐνταυτῷ τῶν ἀνθρώπων, ἂν ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας δὲν μετέβαινον εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.

Ὁ Ἰασπῖνος ἐγονυπέτησε τρέμων ἐνώπιόν του.

— Ὅταν ἔχῃς νὰ κάμῃς μὲ τὸν Λουβοά, τίποτε δὲν θ' ἀποδείξῃς, τοῦ εἶπεν θάναταστράφης, ἀνάβαλε!

— Οὔτε μίαν στιγμὴν.

— Σὲ περιμένουν, σοῦ λέγω, διὰ νὰ σε τουφεκίσουν.

— Ἔστω, δὲν θὰ μὲ περιμένουν ἐπὶ πολὺ, Ἰασπῖνε. Ἡ Ἀντωνιέττα εἶνε νεκρά, ἡ ἡτιμασμένη, ἡ περιέπεσεν εἰς τὴν

ἐξουσίαν τοῦ Λουβοά, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Φεῦ! Θεέ μου!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί ἄλλο πρέπει νὰ πράξω παρὰ ν' ἀποθάνω καὶ ν' ἀποθάνω ταχέως; Χαῖρε!

Καὶ παρὰ τὰ δάκρυα καὶ τὰς ἱκεσίας τοῦ παιδαγωγοῦ του, συρομένου παρὰ τοὺς πόδας του, ὁ νέος, ἀφοῦ τὸν ἡσπάσθη μετὰ στοργῆς, ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς ἀγκάλης του καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον μετὰ σπουδῆς ὑπὸ διπλῆς κατεχόμενος μέλης, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀπελπισίας.

ΝΒ'

Ο ΗΝΙΟΧΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ

Ἡ μαρκησία παρετήρησε μετὰ τινος ἀνησυχίας τὴν ἐσπευσμένην ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως. Ἀνέμενε νὰ τὸν ἴδῃ ἀνερχόμενον πάλιν εἰς τὰ δωμάτιά της, καὶ ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ μερικὰ κτυπήματα εἰς τὴν θριαμβευτικὴν αὐτῆς ἀντεκδίκησιν κατὰ τοῦ Λουβοά.

Ἀλλ' ὅτε εἶδεν ἐαυτὴν μόνην καὶ ἔμαθε τὰς ἐρωτήσεις, ἃς ὁ βασιλεὺς ἀπέτεινε πρὸς τὴν ἡγουμένην, ὑπόπτυνσε σατάνικῃ τινι ἐφεύρεσιν ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ. Ἡς τὸ ἀποτέλεσμα εἶχε καταρρίψει τοὺς ὑπολογισμούς της.

Ἐκρούσε τὸν κωδωνίσκον καὶ προσεκάλεσε τοὺς θαλαμηπόλους της. Ἠγέρθη καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐστίας παρὰ τὴν τράπεζάν της. Προσεκάλεσε τὸν Μανσώ, ὅστις διηγήθη αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἤκουσε περὶ τῆς συνδιαλέξεως τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς ἡγουμένης καὶ περὶ τῆς διαθεβαιώσεως, ἣν παρέσχεν ἡ τελευταία αὐτῇ ὡς πρὸς τὴν ἀναχώρησιν ἢ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ἀντωνιέττας.

Ἀντὶ νὰ προσκαλέσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἡγουμένην, ἡ μαρκησία ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀμφοτέρωτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ προδώσῃ τὴν συγκίνησιν της δεικνύουσα περιέργειαν. Ἠκέστη εἰς τ' ἀνακλινομένον αὐτῇ παρὰ τοῦ Μανσώ. Ὁ Μανσώ εἶχεν ἀκούσει τὸν Λουβοά ἐπανεληλμμένον προφέροντα τὴν λέξιν «προδοσία». Τὸ ὄνομα τοῦ Λαθερνῆ ἀνεμινύετο συχνάκις εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ζωηρὰν οὖσαν καὶ ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως καὶ ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ. Αἱ ἐνδείξεις αὗται ἠκοσσαν ὅπως ἐξεγείρωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μαρκησίας σοβαρὰν ἀνησυχίαν. Ἐπρεπεν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ μάθῃ, διὰ τὴν ὁ βασιλεὺς ἐπέστρεψεν εἰς Βηθλεὲμ, ἀντὶ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ δωμάτιά της καὶ τὴν ἀποχαρετίσῃ.

Ὁ Μανσώ ἀπήντησεν, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπανελάβε πολλὰκις τὴν φράσιν: «Ἀς σεβασθῶμεν τὸν ὕπνον τῆς μαρκησίας.» Ἀλλ' αὐτὴ ἐγίνωσκε καλῶς τὸν ἐγωισμόν τοῦ ἡγεμόνος, ὥστε δὲν ἐπίστευσεν ὅτι ἠθέλησε, πράγματι, νὰ σεβασθῇ τὸν ὕπνον της. Ἀφ' ἑτέρου ἐγίνωσκε τὴν ἀβρότητα καὶ τὴν ἀπέχθειαν, ἣν ἠσθάνετο ὁ βασιλεὺς πρὸς τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἐριδας. Οὐδεμία λοιπὸν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὁ βασι-

λεὺς εἶχεν ἀναχωρήσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ σκάνδαλα, εἶχε μεταβῇ δὲ εἰς Βηθλεὲμ διὰ νὰ λάβῃ τὰς δεούσας πληροφορίας παρ' αὐτοῦ τοῦ Λουβοά.

Ἡ μαρκησία ἀπεφάσισεν ἐν τάχει.

— Ἰππευσε, ἀγαπητέ μου Μανσώ, εἶπε, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν. Τὸ εἰξεύρω ὅτι σὲ κουράζω, ἀλλ' εἶσαι πολὺ ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ, καὶ πιστεύω ὅτι προθύμως ὑποβάλλεσαι χάριν ἐμοῦ εἰς κόπους.

— Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν, ἀπήντησεν ὁ Μανσώ, καὶ ἡ καρδιά μου ἐπίσης.

— Ἐχω πεποιθῆσιν εἰς σέ, φίλε μου, πῆγινε λοιπὸν εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἀκροάσθητι, ἀλλὰ μὴ ἐρωτήσῃς: σύναξε πᾶν ὅ,τι λέγεται, μάθε πᾶν ὅ,τι φρονοῦν ἐκεῖ πέραν περὶ τῶν σημερινῶν μας συμβάντων. Διὰ νὰ λάβῃς καλὰς πληροφορίας, ἰδέ, παραδείγματος χάριν, εἰτε τὸν ἄββαν Ἰασπίνον, ὅστις εἶνε φίλος μου, εἰτε αὐτὸν τὸν κύριον Λαθερνῆ. Τέλος πάντων μὴ ἐπανέλθῃς εἰς Ἀγίον Γισλανὸν πρὶν ἢ μάθῃς ποῖαν κατεπεΐγουσαν ἀφορμὴν εἶχεν ὁ βασιλεὺς διὰ ν' ἀναχωρήσῃ τόσο ἐσπευσμένως.

Ὁ Μανσώ προσέκλινε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ μαρκησία ἔκρουσεν αὖθις τὸν κωδωνίσκον.

Ἐνεφανίσθη τὴν φορὰν ταύτην ἡ Νανὼν, ἥτις ἀνεκοίνωσε πρὸς τὴν κυρίαν της, ὅτι τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἡ εἰσόδος τῆς Ἀντωνιέττας εἰς τὴν μονὴν ἐγένετο χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἡ δὲ Ἀντωνιέττα μετὰ μακρὰν λιποθυμίαν, ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις της ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Νανὼν, χωρὶς νὰ γινώσκῃ ποῦ εὐρίσκεται. Ἡ θέα τῆς ἐστίας, τῆς κλίνης καὶ αἱ ἐπιδαφιλευθεῖσαι αὐτῇ περιθάλψεις κατεπράυναν τὸν παροξυσμὸν της. Χαύνουσι μεγάλη, προοίμιον πυρετοῦ κατελάμβανε τὰ ἀπηνυηκότα μέλη της νεάνιδος. Λέξεις τινες ἀσυνάρτητοι καὶ ἀνευ ἐννοίας, προπάντων δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Γεράρδου, ἐξήρχοντο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ἡ Νανὼν εἶχε κλείσει τὴν θύραν, εἶχε παρκαθεῖαι τὴν κλίδαν, εἶχεν ἀποπέμψει τὰς ὑπηρεσίας, ὧν αἱ πλεῖστα ἄλλως πεῖ εἶχον ἤδη πρὸ πολλῆς ὥρας κατακλιθῇ. Ἠρχeto δὲ διὰ νὰ λάβῃ νέας διαταγὰς, ζητοῦσα ἐνταυτῷ καὶ πάλιν συγγνώμην διὰ τὰ φρικτὰ ἀμαρτήματά, εἰς ἃ ὁ διάβολος τὴν εἶχε παρακινήσει νὰ ὑποπέσῃ.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐθαύμασε τὴν πρᾶότητα τῆς φιλενάδας της δεσποίνιδος Βαλδιέν, ἐνδομύχως δ' ἐχάρη διὰ τὰ ἀμαρτήματά αὐτῆς. Ἡ Νανὼν ἐπλήρωνεν ἀκριβὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀθωότητός της, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἀφορμὴ σοβαρὰ δυσσεβείας.

Ἡ μαρκησία ἐξεπλήττετο, διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀκούσει ἀναχωροῦντα τὸν ἵππον τοῦ Μανσώ, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἐνεφανίσθῃ ὁ ἐπιστάτης της.

— Ἀκόμη εἶσαι ἐδῶ, Μανσώ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, κυρία ἡτοιμαζόμεν ν' ἀναχωρήσω, ὅτε ἐκρατήθην ἐνεκα περιέργου φιλονεικίας.

— Τί συνέβη, Μανσώ;

— Γνωρίζετε, κυρία, ὅτι σὰς ἐπανεφέρην ἐδῶ εἰς ἡνίοχος Ὀλλανδός.

— Βεβαίως, τὸ γνωρίζω.

— Λοιπὸν, κυρία, αὐτὸς δὲν εἶνε ἡνίοχος εἶνε ἄνθρωπος δαιμονισμένος.

— Δὲν εἶνε εὐχαριστημένος; δὲν τὸν περιποιήθησαν καλὰ;

— Κυρία, ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ προσέφεραν τὸ ἡνρήθη.

— Δικαιοῦται νὰ πῇ τὸν καλλίτερον οἶνόν μας, Μανσώ.

— Κυρία, διέταξα νὰ τοῦ προσφέρωσιν ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου πίνει ὁ βασιλεὺς· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ πῇ.

— Πολὺ δύσκολος εἶνε. Ἰσως προτιμᾷ τὸν ζῆθον· ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔχετε, νομίζω;

— Ἀπεποιήθη νὰ πῇ μαζί με τὸν ἡνίοχόν σας καὶ τὸν θεράποντά σας, ὅτινες προσεφέροντο λίαν εὐγενῶς, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, διότι τὸν ἐθεώρουν ὡς θεὸν σωτήρα, διότι ἐπανεφέρει τὴν κυρίαν. Ἀλλ' ἐν τούτοις αὐτὸς δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ἀπώθησε τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια· ἀπεποιήθη ὅλας τὰς προπώσεις, ἐκτὸς τὰς γενόμενης ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου.

— Αἱ, λοιπὸν τότε δὲν ἔχω λόγον νὰ παραπονεθῶ. Εἶνε πολὺ ἀδρόφρων αὐτὸς ὁ ἡνίοχος.

— Ναί, ἀλλ' οἱ ἰδιόαι μας δυσήρεστήθησαν καὶ ἤθελαν νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ πῇ ὑπὲρ τῆς υἱείας τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

— Εἶνε φαῦλοι καὶ ἀφιλόξενοι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε ὑπήκοος Γάλλος· τὸν ξενίζω ἐγὼ καὶ ἔπρεπε νὰ φερθῶν πρὸς αὐτὸν μὲ διακρίσιν καὶ σεβασμόν.

— Ὡ, κυρία ἐπέβαλε μόνος τοῦ τὸν σεβασμόν, σὰς βεβαίως ἀπώθησε, καθὼς σὰς εἶπα, τὸ προσφερόμενον πρὸς αὐτὸν ποτήριον, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἔρριψε τὸν ἡνίοχόν σας ἐξω ἀπὸ τὸ παρὰθύρον.

— Ὡ, Ὡ!

— Καὶ ἐπειδὴ οἱ ὑπηρεταί, ἠθελὸν νὰ ἐκδικήσωσι τὸν σὺντροφόν των, ἠρπάσαν ἓνα ἐξ αὐτῶν καὶ δι' αὐτοῦ ἐκτύπησε τοὺς ἄλλους.

Ἡ μαρκησία ἤρχισε νὰ γελά.

— Τί θέλεις νὰ κάμω ὡς πρὸς αὐτό; εἶπεν ἀναφέροντα πρὸς ἐμέ διὰ νὰ ἐπεμβῶ καὶ νὰ ἐπιφέρω τὴν τάξιν;

— Ὁχι, κυρία, ἀλλὰ...

— Λοιπὸν; ἀφῆσέ τον νὰ δειρῇ αὐτὰ τὰ ἀγενῆ πλάσματα, ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστη· τοῦ ὀφείλομεν ὑποχρεώσεως.

— Ὡ! ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ράχως τῶν ἀχρείων αὐτῶν, ὑπομονὴ δὲν θὰ ἠνώχλουν βέβαια τὴν κυρίαν· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκόμη εὐχαριστημένος.

— Τί θέλεις; ν' ἀναχώρησῃ ἴσως; Ἀν πράγματι στενοχωρεῖται εὐρισκόμενος μακρὰν τῆς πατρίδος του καὶ ἂν δὲν εὐρίσκη τὸν οἶνόν μου καλλίτερον ἀπὸ τὸν χαρακτηρὰ των ὑπηρετῶν μου, ὥς τοῦ

δώσουν δέκα λουδοβίκεια, είκοσι, τριάκοντα και ἄς ἀναχωρήσῃ.

— Ὅλον τὸ ἐναντίον, κυρία, ἀπαιτεῖ θέλει νὰ σὰς ἴδῃ καὶ ἐκπληττεῖται, διότι ἀκόμη δὲν τὸν προσεκαλέσατε!

— Μπα! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἐκπληκτος. Ἰσως τῇ ἀληθείᾳ παρέλειψα νὰ φανῶ πρὸς αὐτὸν ἀδρόφρων. Βέβαια, ἔπρεπε νὰ τὸν εὐχαριστήσω αὐτοπροσώπως, τοῦλάχιστον πρὸς χάριν τοῦ κυρίου του. Εἰς παρομοίαν περιστάσειν ὁ ἡνίοχος αὐτοῦ δύναται νὰ διεκδικήσῃ δικαιώματα πρέσβειας. Ἄλλως τε ἐνδέχεται νὰ εἶνε ἀνθρώπος μᾶλλον ἐξηγουσιμῆς, προτιμῶν μίαν καλὴν λέξιν ἀπὸ κύλινδρον χρυσῶν νομισμάτων. Εἰπέ νὰ τὸν φέρουν ἐπ' αὐτῶν, Μανσῶ.

— Προσέξτε, κυρία! δὲν εἰδεύρετε τί ἀνθρώπος ἡμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτός; ἐγὼ τὸν νομίζω τρελλόν.

— Διότι, ἐξήγησε νὰ μὲ ἴδῃ; Εἰπέ νὰ τὸν φέρουν, σοῦ λέγω.

— Λοιπόν, κυρία, ἀφοῦ πρέπει νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω, μάθετε ὅτι σὰς ἐκατηγόρησε μεγαλοφώνως διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν σας καὶ διὰ τὴν ἀγένειάν σας. Ἄν μὲλ- λει νὰ δειπνήσῃ εἰς Ἅγιον Γουλιέλμον, εἶπε, δὲν θὰ φάγω εἰς τὸ μαγειρεῖον μὲ τοὺς ὑπηρετάς, ἀλλ' εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς κυρίας Μαιντενῶν, μαζί μὲ αὐτήν. Τί φρο- νεῖτε μετὰ τοῦτο; νομίζετε ὅτι εἶνε εἰς τὰ σωστά τοῦ αὐτοῦ ὁ ἡνίοχος;

Ἡ μαρκησία διέστειλεν ἐκθαμβὸς τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ ἀπαίτησις τῇ ἐφάνετο εἰς ἄκρον ὑπερβολικῇ.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησεν ὁ ἐπιστάτης· θορυβεῖ πολὺ κάτω καὶ ἀφοῦ ἔφυγα ἐγὼ, κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτόν· διότι, νομίζω, ὅτι ἡ κυρία δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν βίαν.

Ἡ μαρκησία ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν, εἶτα ὡς νὰ ἐπὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν τῆς αἰφνιδίως τις ιδέα.

— Τί ἀνθρώπος εἶνε; ἠρώτησεν;

— Ὑψηλός, χονδρός, ρωμαλέος.

— Ποίᾳς ἡλικίας;

— Μᾶλλον ἐξήκοντα, παρὰ πενήτηντα ἐτών.

— Εἰς τοιαύτην ἡλικίαν καὶ αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ εἶνε φρόνιμοι· ἄλλως τε ὁ Γουλιέλμος Γ' δὲν θὰ μ' ἐνεπιστεύετο μόνην εἰς ἓνα τρελλόν. Πήγαινε, σοῦ λέγω, νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον.

— Ὡ, κυρία!

— Καὶ ἀναχώρησε ἄνευ ἀναβολῆς εἰς Βηθλεέμ, προσέθηκεν ἡ μαρκησία, ἥς τὸ ἐπιτακτικὸν ὕψος ἦτο ἀκαταμάχητον χω- ρὶς νὰ ζημιούται ἐξ αὐτοῦ ἡ ἡπιότης καὶ ἡ ἡμερία της.

Ὁ Μανσῶ ὑπήκουσεν. Ἡ Νανὼν ἐσταύ- ρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ εὐρέος στή- θους της, ὡς νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι ἤρκει αὐτῇ μόνῃ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν κυρίαν τῆς ἐν ἀνάγκῃ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κολοσσοῦ τῆς Ρόδου.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠκούσθη εἰς τὴν κλίμακα τῶν ὑπηρετῶν βῆμα βραδὺ καὶ βαρὺ καὶ ἡ μαρκησία εἶδεν εἰσερχόμενον ὀπίσθεν ἐνὸς θεράποντος φωτίζοντος μετὰ

πολλῆς δυσθυμίας τὴν διόδον εἰς τὸν ὑψη- λὸν καὶ παχύσαρκον ἄνδρα, περὶ οὗ εἶχεν ὀμιλήσει ὁ Μανσῶ.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν εἶχε διατάξει ν' ἀνάψωσι τινὰ κηρία, καὶ ὑπὸ τὴν λάμπιν αὐτῶν ἐξήταζε τὴν μορφήν τοῦ ἐπισκέ- πτου.

Εἰσῆλθεν οὗτος ἄνευ ἀμνηχνίας, ἄνευ θορύβου, ἄνευ στενωχωρίας. Ἐφερεν ἀ- πλοῦν ἔνδυμα ἐκ πρασίνου ἐριούχου· τὸ ὑποκάμισόν τοῦ ἦτο ἐκ λεπτοῦ ὑφάσμα- τος καὶ καθαρόν· οἱ πτερινιστῆρές του ἐ- μαρτύρουν θέσιν ἀνωτέραν τῆς τοῦ ἡνιό- χου· τὸ βαρὺ δὲ καὶ γαλήνιον ἦθος του καὶ ἡ ἀπρόθυμος κανονικότης μεθ' ἧς ἡ βαρεῖα τοῦ σώματός του μᾶζα ἐκινεῖτο, ἐνέφαινον ὅτι δὲν ἦτο συνειδημένος νὰ ὑπηρετῇ ἄλλους. Ἄν δέ τις ἐκ τῆς οἰκο- στολῆς ἐξ ἧς κρίνεται ὁ κύριος τοῦ θερά- ποντος ἔφερε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς ὀφθαλ- μούς του, ἐξ ὧν κρίνεται αὐτός οὗτος ὁ θεράπων, ἔβλεπεν ὅτι ὁ ἡνίοχος τοῦ Γου- λιέλμου Γ', μὲ τὸ εὐσταθὲς καὶ ἐμβριθὲς βλέμμα τοῦ, ὁμοιάζε μᾶλλον πρὸς ἀνθρώ- πον ἐλεύθερον, παρὰ πρὸς ὑπηρετήν.

Ἡ μαρκησία παρετήρησεν ὅλας ταύτας τὰς λεπτομερείας δι' ἐνὸς μόνου βλέμ- ματος.

Ὁ ἄγνωστος προὐχώρησε βήματ' αἰνα.

— Δὲν εἶνε μεθυμένος, εἶπε καθ' ἐαυ- τὴν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἐμεδίασε πρὸς αὐτὸν μεθ' ὅλης τῆς χάριτός της. Ὁ Ὀλλανδὸς ἐκλινε τὴν κε- φαλήν ὡπὼς τὴν χαιρετίσῃ.

— Ὀλλανδικὸς χαιρετισμός! ἐσκέφθη ἡ μαρκησία· ἀλλ' ὡπὼς δὴποτε εἶνε χαι- ρετισμός καὶ αὐτός.

Ὁ νεῆλος ἐστράφη πρὸς τὸν θεράποντα, ὅστις ἀπέμεινε χινῶν, περίλυπος, διότι ἔ- βλεπε τὴν κυρίαν τοῦ μειδιῶσαν πρὸς τὸν χυδαῖον ἐκεῖνον. Ἀλλ' ὁ χυδαῖος αὐτός εἰξευρε νὰ δώσῃ τόσῳ παρὰδοξον ἔκφρα- σιν εἰς τὸ βλέμμα του, ὥστε ὁ θεράπων παραλαβὼν τὴν δαδὰ τοῦ ἐξῆλθεν.

— Δὲν εἶνε τρελλὸς βεβαίως, εἶπε καθ' ἐαυτὴν ἡ μαρκησία, ἀλλὰ τί θέλει νὰ μοῦ εἴπῃ τώρα, ἀφοῦ μὲ εἶδεν.

Ὁ ξένος, ἐξακολουθῶν ἀδιακόπως νὰ τὴν παρατηρῇ·

— Ἰδοὺ λοιπὸν ἐκεῖνη, ἣν ἀποκαλοῦσι μαρκησίαν Μαιντενῶν! εἶπε μετὰ φωνῆς πράξις καὶ μὲ τὴν ἰδιόζουσαν ξενικὴν προφορὰν τῶν κατοίκων τῶν βορείων χω- ρῶν. Ἡ ἡ μαρκησία εἶχε παρατηρήσει εἰς ἐλαφρότερον ὅμως βαθμὸν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ Γουλιέλμου τοῦ Γ'.

— Ναί, φίλε μου, ἀπήντησε μετ' οἰ- κειότητος· ἐγὼ εἰμαι· ἤθελα νὰ σὲ ἴδω ἐνωρίτερα, ἀλλ' ἐπασχον ἀκόμη καὶ ἡ- μουν κατακεκλιμένη.

— Ἐνδοξὸς κυρία, ἐξηκολούθησεν ὑ- ψηλοφώνως ὁ Ὀλλανδὸς ἐμμένων εἰς τὴν ιδέα του καὶ τὴν μελαγχολικὴν του ἐπι- σκόπησιν, ἐχθρὰ τοῦ Λουδοῦ!

— Ὡ! εἶπεν ἡ μαρκησία καθ' ἐαυτήν· τὸ τοιοῦτον εἶνε θέμα συνομιλίας ἐπικίν- δυνον. Ἀς θέσωμέν τέρεμα εἰς αὐτό. Τί ἐ- πιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ, φίλε μου; ἐξηκο- λούθησεν. Εὐχαριστίας; ὀφείλω νὰ σὰς

τὰς ἐκφράσω ἐν εὐλικρινείᾳ· τεκμήριον τι τῆς εὐγνωμοσύνης μου; θὰ τὸ ἔχετε.

Καὶ ἐξετίεινε τὴν χεῖρα πρὸς βαλάντιον κείμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης της. Τὸ βα- λάντιον τοῦτο περιεῖχε πλείονα ἢ τριά- κοντα λουδοβίκεα· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τόσον ὀλίγον ἐφάνετο ἡνίοχος, ὥστε ἡ μαρκησία ἐδίστασε καὶ ἠρωτήσας, διότι προσέφερε πρὸς αὐτὸν τόσα ὀλίγα.

Ἡ χεῖρ της ἐν τούτοις ἐξετίεινετο φέ- ρουσα τὸ βαλάντιον. Ὁ ξένος ἀπεμάκρυ- νεν ἡρέμα τὴν ὠραίαν ταύτην χεῖρα διὰ τῆς ἰδικῆς τοῦ καὶ ἀπῆντησεν.

— Ὅχι.

— Τί ἔλεγα ἐγὼ πρὸς τὸν Μανσῶ! εἶπε καθ' ἐαυτὴν ἡ μαρκησία· εἶνε ψυχὴ εὐγενής.

— Ἐγὼ σὰς φέρω χρήματα, ἐξηκο- λούθησεν ὁ ξένος χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῇ μετὰ τῆς αὐτῆς καλοκαγά- θου καὶ περιέργου ἐκφράσεως.

— Μοῦ φέρετε χρήματα; ἐπανέλαθεν ἡ μαρκησία, ἥτις ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κα- κῶς ἀκούσει καὶ προσέβλεψε τὴν Νανὼν ὡς νὰ ἤθελε νὰ πεισθῇ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας της.

Ἡ Νανὼν ὑπερμέτρως χιρίουσα, διότι τὴν συνεβουλεύοντο, ἀνέμιχθη εἰς τὸν διάλογον διὰ θορυβώδους ἐπιφωνήσεως·

— Χρήματα εἰς τὴν κυρίαν! εἶπε μὲ τὸ σύνθηρες αὐτῇ ἄλλοτε ἐπηρμένον ἦθος.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἀνένηψεν ἀπὸ τῆς ρεμ- βώδους θεωρίας τοῦ ἐκ τοῦ ἡχοῦ τῆς φωνῆς ἐκείνης. Ἐστράφη καὶ ἐρίψεν ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Βαλδιέν βλέμμα ὁμοῖον ἐκεῖνου, δι' οὗ εἶχεν ἀποπέμψει τὸν θερά- ποντα. Ἀλλ' ἡ γίγνεσθαι ἦτο στόμα πε- ρισσότερον ἀντέχον καὶ τὸ βλέμμα ἐστο- μώθη. Ἡ γεροντοκορὴ δὲν ἐξῆλθεν. Τότε ὁ ξένος ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κυρίαν·

— Ἀποπέμψατε αὐτὴν τὴν γυναῖκα, εἶπεν· ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω πρὸς ὑμᾶς κατὰ μόνας.

Ἡ δεσποινὶς Βαλδιέν, ἥτις ἐμεδίει, ἐγέλασε νῦν θορυβώδως. Λίαν ὁμῶς ἐξε- πλάγη ὅτε ἡ κυρία της, ὑπήκουσα εἰς τὸ ἐπίμονον βλέμμα τοῦ Ὀλλανδοῦ, εἶπεν αὐτῇ·

— Ἐξέλθε, Νανὼν.

Ἡ Νανὼν ἠρωτήσας ἐξ ὀργῆς καὶ ἐ- ξῆλθε κλείουσα βιαίως τὴν θύραν. Ὁ Ὀλλανδὸς ἠὲ χαρίστησε τὴν μαρκησίαν διὰ νεύματος χαριεστάτου· εἶτα ὠθήσας μίαν ἑδραν ἐκάθησεν ἀφελῶς, ἄνευ προ- σποιήσεως.

— Ἐλεγα λοιπὸν, ἐπανέλαθεν, ὅτι σὰς φέρω χρήματα.

— Τρελλὸς θὰ εἶνε, εἶπε καθ' ἐαυτὴν ἡ μαρκησία, καὶ εἰμαι μόνῃ μετ' αὐτοῦ! Ἐπλησίασε δὲ πρὸς τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου.

— Λέγουσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀλ- λανδὸς μετὰ φωνῆς συγκεκριμένης, ὅτι ἰδρύσατε ἐν Γαλλίᾳ ἀσυλὸν διὰ τὰς ὀρ- φανὰς νεανίδας καὶ διὰ τὰ ἀπορραπαῖδια. Εἶνε ἀγαθὴ πράξις· εἶνε ἔργον ὄντως βα- σιλικῆς. Πράγματι δέ, ἀληθῶς· εἶπεν, εἰσθε βασιλίσσα καὶ ἔπρεπε νὰ εἰσθε ἐ- στεμμένη, ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ ραδιουργίαι

τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου, ὅστις καλεῖται Λουβοά. Τί ὥραϊον πρᾶγμα εἶνε νὰ προστατεύῃ τις τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιά, νὰ τὰ τρέφῃ, νὰ τὰ θωπεύῃ!... διότι τὰ θωπεύετε ἐνίοτε, δὲν εἶνε ἀληθές; ὁ Γουλιέλμος μοῦ ἔλεγε προχθές...

— Ὁ Γουλιέλμος! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία προσβληθεῖσα ἐκ τῆς οἰκειότητος, μεθ' ἧς ὁ ἡνίοχος ἐκεῖνος ἐξεφράζετο περὶ τοῦ βασιλέως του.

— Ναί, ὁ φίλος μου Γουλιέλμος, ἀπάντησε φλεγματικῶς ὁ Ὀλλανδός· τί εὐρίσκετε τὸ παράδοξον εἰς αὐτό;

— Ἀλλά, κύριε, ποῖος λοιπὸν εἰσθε σεῖς; ἠρώτησεν ἐκθαμβος ἡ μαρκησία.

— Εἰμαι ὁ φίλος τοῦ Γουλιέλμου· δὲν σὰς τὸ εἶπεν;

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ μοῦ ἀπέστελλε κῆποιον, ἀλλὰ βραδύτερον.

— Λοιπὸν αὐτὸς ὁ κῆποιος εἰμαι ἐγὼ καὶ ἦλθα ἐγκαίριότερον.

— Δὲν εἰσθε λοιπὸν στρατιώτης του;

— Ὁχι.

— Ὑπηρέτης του;

— Ὁχι.

— Δὲν εἰσθε τέλος πάντων ἡνίοχος τοῦ βασιλέως; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἀνυπομονοῦσα.

— Ὁ Ὀλλανδὸς χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ καὶ χωρὶς νὰ μειδιάσῃ ἀπάντησεν:

— Εἰμαι ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ εἰμαι φίλος τοῦ Γουλιέλμου, σὰς φέρω δὲ τὰ μέσα ὅπως συνδράμετε τὸ ἴδρυμά σας ἐν Σαίν-Σύρ, ὅπου καταφεύγουσιν αἱ ἀπορινεάνιδες, καὶ τὸ ὅποῖον στερεῖται χρημάτων, τὸ γνωρίζω, ἐπειδὴ ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος Λουβοά δαπανᾷ ὅλα τὰ χρήματα χάριν τοῦ πολέμου. Προσφέρω ἐν ἑκατομμύριον· δώσατέ μου μίαν γραφίδα διὰ νὰ σὰς γράψω ἐν γραμματίῳ πληρωτέον εἰς Ροττερδάμην.

Ἡ μαρκησία ἀπολιθωθείσα προσέβλεψε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον μετ' ἐκφράσεως ἀνησυχίας καὶ θαυμασμοῦ ἅμα, διερμηνευούσης πιστῶς τὰ αἰσθητά της ψυχῆς της. Ἀνησυχεῖ ἐκ τῆς ὑποψίας, μήπως συνδιελέγετο μετὰ τινος παρ' ἄφρονος· ἐξ ἐκείνων, ὡν οἱ ὁμοιαλῆθεις λόγοι εἶνε διαρκῆς ἀνάπτυξη. Ἐθαύμαζε, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἀνεκάλυπτε χαρκατῆρα ὅλων νέου καὶ ἰσχυρὸν μεταξὺ τῶν τῶσων χυδαίων, οἵτινες περιεστοίχιζον αὐτὴν καθ' ἑκάστην.

— Ἀλλά, κύριε, εἶπεν, εἰσθε λοιπὸν πολὺ πλούσιος;

— Πλουσιώτατος.

— Ἐν ἑκατομμύριον!

— Ἐδάνεισα πέντε εἰς τὸν Γουλιέλμον διὰ νὰ σὰς πολεμήσῃ· μοῦ μένουσιν ἄλλα τεσσαράκοντα πέντε, ὥστε δύναμαι κάλλιστα νὰ προσφέρω ἐν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ἀπώρων παιδιῶν.

Καὶ ὁ Ὀλλανδὸς ἐπρόφερε πάντοτε τὴν λέξιν παιδίον μετὰ φωνὴν λυπηράν, συγκεκινημένην. Ἡ μαρκησία ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος εἶχε προαναγγεῖλει αὐτῇ ὅτι ὁ ἀγνώστος ἦτο ἄνθρωπος δυστυχῆς δεόμενος παρηγορίας.

— Διὰ ν' ἀγαπάτε τόσο τὰ παιδιά,

εἶπεν ἐξετάζουσα τὴν μορφήν του, πρέπει νὰ εἰσθε πατὴρ εὐτυχῆς.

— Ὁ Ὀλλανδὸς ἀνεσκήρτησεν· εἶτα, ἀφοῦ συνῆλθεν:

— Ἡ σύζυγός μου, ἀπέκτησεν ἐν τέκνον, εἶπε ψυχρῶς. Ἐγὼ δὲ δὲν εἰμαι πατὴρ· εἰμαι ἄνθρωπος δυστυχῆς.

— Διατί οἰκτεῖρετε μὲ τόσῃν στοργῇ τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιά;

— Διότι τὸ τέκνον τῆς συζύγου μου ἀπέθανεν, ἢ ἔμεινεν ἐγκαταλειμμένον.

— Καὶ ἡ σύζυγός σας πρέπει νὰ πάσχη πολὺ.

— Δὲν πάσχει πλέον· τὴν ἐφόνευσαν.

Ἡ μαρκησία ἔρρηξε κραυγὴν καὶ προσέβλεψε μετὰ τρόμου τὴν μορφήν τοῦ ἀγνώστου φωτιζομένην ὑπὸ ἀπαισίου λάμψεως· ἀλλ' ἡ εὐσπλαχνία ἐνίκησε τὸν τρόμον της. Ἠγέρθη, ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὃν ἔβλεπε πάσχοντα καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ὠμίλησε τότε ἐν εὐκρινείᾳ πρὸς τὴν ἀγγίνου παρηγορητρίαν του. Οὐδὲν ἀπέκρυψεν αὐτῇ· ὡμολόγησε τὴν συμφορὰν του, τὸ ἐγκλημα του, τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος του. Ἀφοῦ δὲ κατηγόρησε τὴν σύζυγόν του, ἀφοῦ τὴν ἐθρήνησεν, ἀφοῦ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ φρικτὴν ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Βρόσμιν, τοῦ αἰτίου τῶσων δεινῶν:

— Ἐσχον ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς, κυρία, εἶπε, διότι ὁ ἐχθρὸς μου εἶνε καὶ ἰδικὸς σας, διότι σεῖς δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσετε ὅπως τὸν τιμωρήσω, διότι ὁ ἄλλοτε Βρόσμιν καλεῖται νῦν Λουβοά, τὸν ὅποῖον θὰ εἶχον ἤδη φονεύσει ἂν δὲν ἐσκεπτόμην ὅτι γνωρίζει αὐτὸς τί ἀπέγινε τὸ δυστυχὲς τέκνον τῆς Ἐλεονώρας.

— Ὁ Λουβοά! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ὁ Λουβοά εἶνε! ὦ θεία δικαιοσύνη! ἀλλά, κύριε, ποῖαν ἡλικίαν σήμερον θὰ εἶχε τὸ τέκνον σας; τὸ ἀπολεσθὲν τέκνον;...

— Εἶνε δεκαοκτὼ ἔτη ἀφότου ἀπέθανεν ἡ σύζυγός μου.

Ἡ μαρκησία ἠσθάνθη ὡς νὰ διεσχίζετο πέπλος εὐρισκόμενος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Διατί οἱ τόσοι διωγμοί, τὰ τόσα μυστικά, τὸ τόσον μῖσος καὶ αἱ τόσαι φροντίδες ἐνταυτῷ, ἅς κατέβαλεν ὁ Λουβοά ὡς πρὸς τὴν Ἀντανιέτταν;

— Ὡ! ἀνέκραξεν, μήπως ἐνφ' αὐτῆς ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικόν μου ἐγὼ ἔχω ἤδη ἀνακαλύψει τὸ ἰδικόν σου;

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν διατύπωσιν τοῦ λογισμοῦ τούτου, ὅτε ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ, πιστεῖω ὅτι καλῶς ἐπράξατε ν' ἀποταθῇτε πρὸς ἐμέ. Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, ἰδοὺ ὁ ἐπιστάτης μου, ὅστις ἔρχεται νὰ μοῦ ἀγαγγεῖλῃ ὅποιαν ἐντύπωσιν παρήγαγε τὸ ἐπιχειρήμα τῶν συμπατριωτῶν σας.

Εἰσῆλθεν ὁ Μανσώ.

— Λοιπὸν; τὸν ἠρώτησεν.

— Λοιπὸν, κυρία, ἄλλος λόγος δὲν γίνεται εἰς τὸ στρατόπεδον εἰμὴ περὶ τῆς προδοσίας τοῦ κυρίου Λαθερνῆ, ὃν κατηγοροῦσιν ὅτι εἰσήγαγεν ἐπίτηδες τοὺς

Ὀλλανδοὺς εἰς Ἀγίον Γισλανὸν διὰ ν' ἀρπάσῃ τὴν ἐρωμένην του.

— Ὡ! εἶπεν ἡ μαρκησία· προδότης αὐτός!... Δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε, εἶπε στροφόμενη πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ, ὡμολογήσατε ὅτι εἶνε ψεῦδος, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς νὰ παραδώσῃ τὸν Ἀγίον Γισλανὸν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας;

— Δὲν εἶνε ἀληθές, ἀπάντησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποῖον ἐπιβεβαίωσεν τὴν φήμην, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ Μανσώ, εἶνε ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Λαθερνῆ.

— Δὲν ἐπανεῆλθεν ἀκόμη εἰς τὸ στρατόπεδον; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετὰ τρόμου.

— Δὲν τὸν ἐπανεῖδον ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας τῆς ἐσπέρας.

— Ὡ, τί νὰ ἔγινεν ὁ ἀτυχῆς! Κύριε, μήπως οἱ στρατιῶταί σας ἐφόνευσαν ἕνα ἀξιωματικὸν εἰσελθόντες εἰς τὴν μονὴν;

— Δὲν ἐφόνευσαν κανένα· συνέλαβον ὅμως ἕνα.

— Συνελήφθη! καὶ τί τὸν ἔκαμαν;

— Θὰ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ στρατηγεῖον ἐν Σοανῇ. Ἦκουσα τὸν Γουλιέλμον δίδοντα τοιαύτην διαταγὴν.

— Ἀλλά, κυρία, ἀνέκραξεν ὁ Μανσώ, ἀρκεῖ νὰ εἴπητε τοῦτο εἰς τὸν βασιλέα...

— Σιωπῇ, Μανσώ! Σεῖς δέ, κύριε, πρέπει νὰ μοῦ κάμετε μίαν μεγάλην χάριν.

— Λέγετε.

— Πρέπει νὰ ἱκατεύσετε τὸν βασιλέα Γουλιέλμον νὰ μοῦ πέμψῃ ἐν τῷ ἅμα, ἐν τῷ ἅμα, ἔμνοεῖτε, τὸν περὶ οὗ πρόκειται αἰχμαλώτων· δὲν εἰζεύρετε πόσῳ πολὺτιμος θὰ εἶνε δι' ἐμὲ ἡ τοιαύτη ἐκδούλευσις. Ἀκούσατε, κύριε, φέρετέ μου αὐτὸν τὸν ἀξιωματικὸν αὐριον καὶ σὰς ὑπόσχομαι... σὰς ὑπόσχομαι...

— Ἄν ἡδύνατο νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι θ' ἀναγκάσετε τὸν Λουβοά ν' ἀνεύρῃ τὸ παιδίον!...

— Ἐστὼ!... ἴσως...

Ὁ πελώριος ἀνὴρ ἐκλονίσθη. Ἐφερε τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ διὰ φωνῆς προστακτικῆς, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ γαλήνιον:

— Ἐναῖπὸν φέρετέ μου! εἶπεν. Αὐριον, κυρία!

— ΝΑ!

Ο ΓΥΨΩΝ ΕΑΥΤΟΝ...

Τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ Γεράρδος κατέβαλλεν ἐντὸς τοῦ μικροῦ κήπου τοῦ Σοανῆ τοὺς τέσσαρας φύλακας του, ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, τὸ τύμπανον προσκαλεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ πρὸ τοῦ Μῶνς στρατοπέδου τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς σωματοάρχας, προσκαλουμένους κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

Ὁ Λουβοά πάντοτε ἐπείγόμενος, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ ἐκδικήσεως ἢ περὶ αὐστηρᾶς τιμωρίας, ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς του φέρων ἑγγράφον τετυλιγμένον ὡς κύλιν-

δρον ἀνὰ χεῖρας καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ μέ-
ρος τῆς συναθροίσεως.

Ὅτε εἶδε τὰς τάξεις τῶν παρεστώτων
ἀρκετὰ πυκνάς, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἴπῃ,
ὅτι ἅπκς ὁ στρατὸς ἀντεπροσωπεύετο
διὰ τῶν ἀξιωματικῶν του, ἀνέπτυξε τὴν
ἡμερησίαν διαταγὴν καὶ τὴν ἀνέγνω-
σεν.

Παγερὰ σιωπὴ ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν
ὁμίλων τῶν ἀνδρείων ἐκείνων εὐπατριδῶν,
οἵτινες ἐγίνωσκον ὡς ἐγγίστα τὸ περιεχό-
μενον τοῦ ἐγγράφου. Τὸ περιεχόμενον ἐ-
καίνο ἦτο ἡ ἀτίμωσις ὅλων, διότι εἰς ἓνα
στρατὸν ὁ ἀνδρεὺς καὶ ὁ δειλός, ὁ ἔντι-
μος καὶ ὁ δόλιος, ὁ καλὸς καὶ ὁ κακὸς
ἔχουσιν ἀλληλεγγύην μεταξύ των, ὡς τὰ
μέλη ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος.

Μεταξὺ τῶν μάλλον τεθλιμμένων διε-
κρίνοντο οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐλαφροῦ ἱπ-
πικοῦ, εἰς τὸ οἰκόσημον τῶν ὁποίων ἡ
προδοσία ἐνὸς καὶ μόνου ἐνεκόλαπτε στίγ-
μα. Ὁ Ρυβαντέλ συνειθισμένος νὰ βαδί-
ζῃ πρῶτος εἰς τὰς παρατάξεις, εἰς τὸ
πῦρ, εἰς τὰς ἐπισήμους ὑποδοχάς, ἐκρύ-
πτετο εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὕπισθεν
τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν, θωπεύων
τοὺς ἐπιχρύσους κόμβους τοῦ τελαμῶνος
τοῦ ξίφους του.

Ὁ Λουβοὰ ἀνέγνωσε διὰ τῆς ἰσχυρᾶς
καὶ ὑπὲρ ποτε ἐντόνου φωνῆς του τὰ ἐ-
πόμενα :

«Λουδοβίκος κλπ.

»Μαθόντες καὶ ἐξακριβώσαντες αὐτο-
προσώπως, ὅτι εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ
ἡμετέρου σώματος τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ,
ὁ κύριος Λαβερνὴ, ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν
του καὶ ἐγένετο ἄφροντος τὴν ἐσπέραν τῆς
9 Ἀπριλίου γινώσκοντες πρὸς τοῦτοίς
ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ὅτι νῦτομόλησε πρὸς
τὸν ἐχθρόν, ὑποπασάων οὕτω εἰς ἐγκλημα
ἐσχάτης προδοσίας, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν
εἶνε τὸ μυσαρότατον τῶν ἐγκλημάτων
του, οὐδὲ τὸ πρῶτον, διότι ἅπαξ ἤδη ἠν-
δοκήσαμεν ν' ἀπονεύμεν εἰς αὐτὸν χά-
ριν, κηρύσσομεν τὸν ρηθέντα Λαβερνὴ
ἐκπτωτον τοῦ βαθμοῦ του καὶ πάσης δι-
αικῆσεως, ἐκπτωτον ἐπίσης ἀπὸ τὸν τί-
τλον τῆς εὐγενείας καὶ διατάσσομεν πάν-
τας τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἡμετέρων στρα-
τῶν νὰ τὸν καταδιώξωσι καὶ τὸν συλλά-
βωσιν ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκειται.

»Διατάσσομεν πάντα ἀξιωματικὸν ἡ
στρατιώτην τῶν ἡμετέρων στρατευμάτων
νὰ τὸν παρεδώσῃ πρὸς τὸν ἀστυνόμενον τοῦ
συντάγματος, ὅπως ὑποστῇ ταχέως τὴν
δέουσαν τιμωρίαν.

»Ὁ εἰρημένος Λαβερνὴ θὰ τουφεκισθῇ
ἀμέσως, ἀνεὺς διαδικασίας καὶ ἀνεκκλη-
τως! ἡ περὶ ἧς πρόκειται θανατικὴ ἐκτέ-
λεσις γενήσεται εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον
θὰ ὀρίσῃ ὁ ἀρμόδιος σωματάρχης. Τοῦτό
ἐστὶ τὸ ἡμέτερον θέλημα.»

Αἱ πένθιμοι αὗται διατυπώσεις, ὡς ὑ-
παγορευθεῖσαι ὑπὸ ἀκατασχέτου μίσους,
οὐδένα συνεκίνησαν καὶ εἰς οὐδένα προ-
ξένησαν ἀγανάκτησιν· τὸ αἶσθημα τῆς
τιμῆς εἶνε τόσο ἰσχυρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ
τῶν Γάλλων, ὥστε καταπνίγεται ἐν αὐτῇ
πᾶν αἶσθημα εὐσπλαχνίας, ἡ δὲ κατὰ

τῶν προδοτῶν ἀγριότης καλεῖται κα-
θῆκον.

Πᾶσα ἡ ὁμήγυρις ἡκροάσθη ἐν σιγῇ.
Οἱ ἀξιωματικοὶ ἡσυχολήθησαν διαρκούσης
τῆς ἀναγνώσεως ν' ἀπομακρύνων ἐκείθεν
τοὺς στρατιώτας, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ
τὴν ἀκούσωσιν. Ἐθεάθησαν οἱ σωματάρ-
χει τῶν ἐπιλέκτων, τῶν σωματοφυλάκων
καὶ ἄλλων σωμάτων πλησιάζοντες πρὸς
τὸν Ρυβαντέλ καὶ τοὺς ἐλαφροὺς ἱππεῖς
διὰ νὰ τοὺς ἐκφράσωσι τὰ συλλυπητήριά
των ὡς ἐν ἡμέρᾳ κηδείας. Καὶ τῷ ὄντι,
ἦτο διὰ τὸ σύνταγμα ἡ κηδεὶα τῆς τι-
μῆς του.

Ἐξέφρασαν τινες ταπεινὴ τῇ φωνῇ τὴν
παρατήρησιν, καὶ πρῶτος μεταξὺ αὐτῶν
ὁ Ρυβαντέλ, ὅτι αἱ ἐκφράσεις τῆς ἡμερη-
σίας διαταγῆς ἦσαν σφοδραί, ἐμπαθεῖς,
σκληραί· ὅτι ἐκαίνη ἡ ρήτρα αὐτῆς δι' ἧς
ἡ τιμωρία ἐνὸς ἀξιωματικοῦ ἀφίνετο εἰς
τὸν πρῶτον τυχόντα χυδαῖον στρατιώτην
ἦτο ἐπιβαρύνει τῆς ποινῆς ὀδυνῶν διὰ
τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν ὅτι ἦτο πολὺ
σκληρὸν νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς σωματάρχης
νὰ θανατώσῃ ὡς δῆμιος ἀνεὺς διαδικασίας
καὶ ἐφέσεως τὸν οὕτω πως ἀτιμασθέντα
ἀτυχῇ πταίστην· ὅτι τέλος ἡ διάταξις
ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἦτο ἀ-
πάνθρωπος καὶ μυσαρά, ὡς ἐξουσιοδοτοῦσα
τὸν βίαιον θάνατον ἐνὸς ἀνθρώπου εἰς τὸ
πρῶτον μέρος, ὅπερ ἤθελεν ἐκλέξῃ ἡ ἰδι-
οτροπία ἐνὸς σωματάρχου· ὅτι δυνάμει
αὐτῆς, ἐπὶ παρδείγματι, οὐτινος τὸ πρὸς
τὸν καταδίκον μῖσος ἦτο πασίγνωστον,
ἠδύναντο νὰ ἐκλέξῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀ-
ποφάσεως, τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ὁ κα-
τάδικος εἶχε συγγενεὺς καὶ φίλους.

Ταῦτα πάντα ἐφαίνοντο ὑπερβολικά·
ἀλλὰ τὸ ἠθικὸς εἰδεχθὲς τῆς ἀποφάσεως
ἐπεβάρυνε τὸν Λουβοὰ, οὐτινος ἀνεγνώ-
ριζον πάντες τὸν φιλέλδικον καὶ πικρό-
χολον κάλαμον.

Ὡς πρὸς τὸ ἀπαίσιον τῆς πραγματι-
κῆς ἐφαρμογῆς, οἱ ἀξιωματικοὶ ὀλίγον ἐ-
μερίμωσαν, συλλογίζόμενοι ὅτι ὁ Λαβερνὴ,
ἀφοῦ ἐδραπέτευσεν, ἐγίνωσκε καλῶς τί ἐ-
πραττε καὶ δὲν θὰ ἐξετίθετο δι' ἄφρονος
ἐπανόδου εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν
αὐστηρῶν διατάξεων τῆς ἡμερησίας δια-
ταγῆς.

Ἐκαστος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν
του ἡεῖς τὴν θέσιν του, μετὰ δὲ τὴν ἡ-
μερησίαν διαταγὴν τοῦ ἀστυνόμου τοῦ
στρατοῦ, ὁ κύριος Βωμπὰν ἀνέγνωσε τὴν
ἰδικήν του, ἥτις εὐτυχῶς ἐξήλειψεν ἐξ ὅ-
λων τῶν πνευμάτων τὰς πενήθιμους ἐντυ-
πώσεις τῆς ἄλλης, διότι ὑπέσχετο ὅτι ἐ-
μελλε νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἀποφασιστικὴ ἐ-
φοδος κατὰ τοῦ τελευταίου ἀπομένοντος
οχυρώματος τῆς πολιορκουμένης πόλεως.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λουβοὰ, ὡς πάντες οἱ ἄλ-
λοι, ἐγίνωσκε μέχρι τίνος σημείου εἶχε
βάλει. Δὲν ἤλπιδε βεβαίως ὅτι θὰ ἐξετε-
λεῖτο προσεχῶς ἡ εἰς θάνατον καταδίκη
τοῦ Λαβερνὴ. Τοιαύτη εὐτυχία ὑπερέ-
βαινε τὰς ἐλπίδας του. Ἀλλ' εἶχε καταρ-
ρίψει, ἐξευτελίσει, σπιλώσει διὰ παντός
τὸν ἐχθρόν του· τὸ τοιοῦτο δὲ ἤξιζε πε-
ρισσότερον τοῦ θανάτου του. Ἄλλως τε,

πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἐπιτυχίας, ὁ ὀλεθρος
τοῦ Λαβερνὴ ἐπιτελεῖτο διὰ τῆς ὁμολο-
γίας τοῦ βασιλέως, διὰ τῆς ὑπογραφῆς
του, τῇ σιωπηλῇ συγκαταθέσει ὀλοκλή-
ρου τοῦ στρατοῦ. Ὁ Λουβοὰ ἐξέτελει τὸ
καθῆκόν του ἐκδικούμενος ἐνταῦθα. Ἐ-
σφαζε τὸν ἐχθρόν του διὰ τῆς μαχαίρας
τοῦ νόμου. Καὶ ἡ κυρία Μαιντενών, ἡ το-
σάκκις ἀδάμακτος, ἡ τοσάκκις νικηφόρος
εἰς τοὺς ἔνεκα τοῦ Λαβερνὴ ἀγῶνας, ἡ
κυρία Μαιντενών, ἥς τὸ πῦρ ἀπὸ τινων ἡ-
μερῶν ἡλαττοῦτο ὅπως τὸ τοῦ Μόνε, ἐ-
μελλε τέλος τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Λουβοὰ καὶ
τῆς δικαιοσύνης νὰ ἐξαναγκασθῇ ν' ἀνα-
κράξῃ : «Θανατωθήτω ὁ προστατευόμε-
νός μου ! Θανατωθήτω ὁ προδότης !»

Τὸ περὶ Ἀντωνιέττας ζήτημα ἦτο μη-
δαμινὸν ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ἄλλως τε
διατὶ ν' ἀνησυχῇ περὶ τῆς Ἀντωνιέττας;
Τί συμφορώτερον δι' αὐτὸν τῆς ἀρπαγῆς
τῆς νεανίδος ἐκείνης παρὰ τοῦ Λαβερνὴ;
Ὁ Λουβοὰ δὲν ἡγάπα τόσο πολὺ τὴν
Ἀντωνιέτταν, ὥστε νὰ προσβληθῇ διὰ
τὴν φυγὴν αὐτῆς μετὰ τοῦ Γεράρδου,
οὐδ' ἐμίσει τόσο πολὺ τὸν Γεράρδον, ὥ-
στε νὰ μὴ ἐγκρίνῃ τὸν γάμον αὐτοῦ μετὰ
τῆς Ἀντωνιέττας. Ὁ Λουβοὰ πρὸ πάν-
των τὴν κυρίαν Μαιντενών ἐφοβεῖτο, αὐ-
τὴν ἐμίσει καὶ αὐτὴν ἤθελε νὰ πληξῇ·
διὰ τοὺς ἄλλους τί τὸν ἔμελεν ;

— Ἄς εὐτυχήσουν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν
καὶ ἄς μὲ εὐλογοῦν· κατὶ θὰ κερδήσῃ
πάντοτε ἡ ψυχὴ μου ἐκ τῆς εὐλογίας δύο
καλῶν ἀνθρώπων.

Ἐπεταί συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Κάνεις ἀπὸ τοὺς φίλους, ἐξηκού-
θησεν ἡ κόρη σου, δὲν ἤθελε συναινέσει
νὰ μὲ βοηθήσῃ, καὶ ὁ πατὴρ· Βιλλαγῶς
ἰσχυρότερον ἀπὸ τοὺς λοιπούς.

— Φοβεῖται διὰ τὴν υἱεὶάν σου, καὶ
δὲν ἔχει ἄδικον.

— Δὲν εἶνε μόνον χάριν τῆς υἱεὶας
μου. Δὲν ἐσκέφθητε ποτὲ ὅποιον κίνδυνον
διατρέχει κάνεις, ἐὰν προσβάλλῃ τὸν κύ-
ριον Βορισώφ ;

— Ὅχι, τὸ ὁμολογῶ· δὲν εἴμεθα εἰς
τὴν Ρωσσίαν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐννοῶ πῶς
εἰς τὸ Παρίσι αὐτὸς ὁ Ρώσος πράκτωρ
δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματά του.

— Καὶ ὅμως ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν νω-
πὸν παραδείγμα, τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ
κυρίου δὲ Καρνοέλ, τὸν ὁποῖον περιμένει
νὰ ἐξαφανίσῃ διὰ παντός.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εὐρίσκετο ὑπὸ
περιστάσεις διαφόρους, διότι ἔφυγε κατη-
γορούμενος ἐπὶ κλοπῇ. Ἦτο πιθανὸν ὅτι
κάνεις, ἐκτὸς τῶν κατηγορῶν του, δὲν ἦ-